

BoonBerichten

Nieuwsbrief van het Louis Paul Boon Genootschap
nummer 159, 1 mei 2021

In april 1979 verscheen in het ledenblad PK van de Partij van de Arbeid (PvdA) een 1 mei-groet van Louis Paul Boon. Om de Dag van de Arbeid te vieren in de stijl van Boon publiceren we zijn tekst in dit Boon-bericht. We gedenken daarmee ook het overlijden van Louis Paul Boon op 10 mei 1979.

1 MEI-GROET

UIT VLAANDEREN

Straks komt weer de mei in 't land, 't zal schoon weer zijn, en alles staat vol bloemekes. Dan stappen de socialisten in stoeten en trommelkorpsen en dragen ze hun schone rode vlaggen. Dan kwinkeliers de vogeltjes en leggen ze hun eitjes! Dan breken overal de zomerkermissen uit en zoeken de jongens zich een lief. Het is allemaal zo ongelooflijk mooi dat ge er een gedicht zoudt op maken. Een verstaanbaar gedicht, niet een van die dingen waarvoor ge moet zat zijn om het te kunnen begrijpen. Een gedicht op de nieuwe wereld die aan het komen is.

Nu ja, ik weet het, er is nog leed en miserie genoeg in de wereld, en traantjes zullen er altijd en overal gelaten worden. We mopperen veel en we vegen er ook al eens ons voeten aan, dat kan niet anders. Als het winter is en slecht weer, en ge loopt daar in de kou in uw versleten regenjas, dan zijt ge de Eén Mei en de sociale ontvoogding dik vergeten. Maar elk jaar opnieuw, op die dag, moeten we er toch weer eens aan denken. Dat zijn we onze ouders en grootouders verplicht. Die mensen hebben er genoeg voor afgezien, geleden en gestreden en werden het bloed van onder de nagels gehaald omdat ze socialist waren en in de Meistoet durfden op te stappen.

Ik kon het nog eens herlezen in de oude en vergeelde kranten der negentiende eeuw, en beschreef het in mijn boek, hoe de allereerste Eerste Mei in het stadje Aalst tweehonderd socialisten in de stoet opstapten. Ze moesten door een dubbele haag van politiemannen, gendarmen te paard, gewapende brandweermannen en burgerwachten. En al hun namen werden opgeschreven en de volgende dag waren ze hun werk kwijt. Ze wisten trouwens dat zoiets gebeuren zou. Maar ze hadden de moed, de wereld te tonen dat de nieuwe tijd naderde.

En de slimmeriken hadden zich op voorhand al werk gezocht, in de kolenmijnen van het verre Charleroi. "Sjarlerooi", zegden ze.

En als het Een Mei wordt, dan denken we nog eens terug aan hen, zo moet het. Laten we een heel jaar lang reklameren en malkontent zijn - want wie niet reclameert en niet malkontent is, die verkrijgt niets - maar laten we op Een Mei denken aan alles wat we reeds verkregen hebben, en de dag daarna aan alles wat nog moet verkregen worden.

Ge weet het, 'de eerste mei, dat maakt ons blij' zongen onze ouders. En eens heb ik wat grapjassend in onze krant geschreven, "de Eerste Mei legt elke socialist een ei". Het is me vanwege het partijbestuur wel een beetje kwalijk genomen, want vanwege het partijbestuur hebben we plichtbewust op te stappen en geen grapjes te maken.

Ach, ik weet nog dat in een teevee-programma "Socialistische gedachte en Aktie", aan mij werd gevraagd om bij elke uitzending ook een grapje te vertellen, en toen wou ik uitpakken met een mooi grapje over ons aller Vadertje Anseele... Er zou een internationale bijeenkomst van socialisten in Londen worden gehouden, en hiervoor moest ook een Gentse arbeider aangeduid. Algemeen werd een dokwerker aangewezen, die vroeger nog in de kolenmijnen had gewerkt. En ge weet, arbeiders die in de mijnen werken krijgen van die zwarte puntjes in het gelaat, gevolg van kolengruis, en die niet meer weg te krijgen zijn.

Vader Anseele was er mee akkoord, maar zei wat glimlachend: "Ja, hij mag gaan, maar hij moet zich eerst wassen". Hierop ontstond verontwaardigd gemompel in de zaal, en Anseele, dit gemompel horend, verontschuldigde zich en zei: "Kom, hij mag gaan en hij moet zich niet wassen".

Ook dat grapje is me een beetje kwalijk genomen. Maar ja, in de kerk mogen de katholieken niet lachen en in de partij mogen de socialisten niet lachen. Laat ons daar wat aan veranderen. Als we een schonere en gelukkiger wereld willen opbouwen, laten we dan ook eens in ons eentonig bestaan wat plezier hebben. Laat ons lachen en een pint drinken, en als het de dag van Een Mei wordt, ons rood bloemetje op de kraag spelden. Want rood is dan de wereld, in Londen en Parijs en Berlijn, in Moskou en in Peking, in Rotterdam en Amsterdam, en in mijn eigen Vlaams dorpje Erembodegem.

Louis Paul Boon

